

Պարույր Սևակ

Ճառագայթային ախտ

Ճառագայթային այս ախտը բնավ նո՛ր չէ, բարեկա՛մ.

Նա նորածի՛ն չէ,

Այլ առնվազըն ութ հազար և ութ հարյուր տարեկան:

Այդ ախտով էին տակավին հիվանդ

Հին հելլենացիք, հնդիկները հին:

Եվ Հռոմեոսի կուրությունն իրոք այդ ախտից էր հենց:

Եվ այդ նույն ախտով գերեզման իջան

Ձե՛ր Նարեկացին, Շեքրսպիրը մե՛ր,

Ու բոլո՛ր նրանք, ովքեր թոք ունեն՝

Մեր մոլորակի կիսագնդերի մեծության չափով

Կամ այնքա՛ն մեծ սիրտ,

Որ գրավում է տեղն էլ թոքերի...

Այս ախտով մարդիկ չե՛ն վարակվում, չէ՛,

Այլ վարակված են ծնվում մայրերից:

Այս ախտը միայն նրա՛նց է բռնում,

Ովքեր յոթ հազար յոթ գույն են տեսնում ծիածանի մեջ,

Ովքեր լսում են

Մոլեկուլների խելահեղ վազքի համանվազը

Ա՛յն մուրճերի մեջ կամ կացինների,

Որոնք մինչևիսկ գնգոց չեն հանում,

Այլ համր են ու լուռ՝ կուռքերի նման...

Այս ախտը միայն նրա՛նց է կաշում,
Ուլքեր նայում են սևուկ գունեշին,
Իբրև մի քայլող սև դաշնամուրի,
Որ նվագում է լոկ իրե՛նց համար:
Այս ախտը միայն նրա՛նց է կաշում,
Ուլքեր ապառաժ անտաշ քարի մեջ
Տեսնում են Ֆորում, տեսնում Չվարթնոց,
Ժայռի զանգվածում տեսնում Աջանտա, Էլլորա, Գեղարդ,
Անգույն կտավին՝ սրբազան ընթրիք ու Մագթաղինե,
Եվ ամեն անցնող երիտասարդի հոգու խորքերում՝
Մի ննջող Համլետ, արթուն Օթելլո...
Ճառագայթային այս հիվանդությամբ տանջվում են նրա՛նք,
Լոկ նրա՛նք,
Ուլքեր մենակության մեջ
Միանգամից են ողջ մարդկության հետ նստում գրույցի.
Լոկ նրա՛նք,
Ուլքեր այս Երկրագնդի պտույտն զգում են կրունկո՛վ իրենց
Եվ արմըտիքի աճումն զգում են իրենց ափերո՛վ,
Եթե մինչևիսկ իրենց ափերը պահում են օդում.
Լոկ նրա՛նք,
Որոնց չեն կարողանում ո՛չ մի կերպ սիրել
Բոլո՛ր դարերի արքաներն ամեն
Եվ կործանում են սրանց ո՞չ միայն աքսորով, բանտում,
Այլ նաև սրանց պալատ բերելով
Ու... սուտ սիրելով...
Ճառագայթային այս ախտը բնավ նո՛ր չէ, բարեկա՛մ...

15.XI.1963թ.

Երևան